

ת"פ 25823/12/14 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד רואן בת מחמד סמחאן

בית משפט השלום בבאר שבע

09 אפריל 2018

ת"פ 25823-12-14 מדינת ישראל נ' סמחאן

תיק חיצוני: 8999/2014

לפני כב' השופט רון סולקין

המאשימה

מדינת ישראל - פמ"ד

באמצעות עו"ד עמית גינת, מתמחים דן תייר, נעה שוקר

נגד

הנאשמת

רואן בת מחמד סמחאן

ע"י ב"כ עו"ד רסלאן מחאג'נה

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות הדיון

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של נסיון להכנסת חפץ אסור מסוכן, בניגוד לסעיף 52(ב)(1)(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971, ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בכתב האישום נטען, כי בתאריך 08.12.14, סמוך לשעה 13:00, הגיעה לבית הסוהר "נפחא" לבקר את אחיה, המרצה עונש מאסר בן 19 שנים בגין עבירות כנגד בטחון המדינה, לרבות עבירה של נסיון לרצח.

הנאשמת החזיקה בבגדיה להב מסור באורך כ- 10 ס"מ, במטרה להעבירו לאחיה.

להב המסור נתגלה במהלך בידוק שנערך לנאשמת.

עוד נטען, כי להב המסור הוא חפץ העלול לסכן חיי אדם, לפגוע בבריאותו או לגרום לחבלה חמורה וכן לסייע לבריחה מבית הסוהר ולפגוע בבטחון המדינה. כן עשוי לשמש לייצור חפצים הגורמים לכל אלה.

ההגנה הודתה בעובדות, כלומר בכך, שהנאשמת אכן נתפסה מחזיקה את להב המסור האמור, אך כפרה באשמה - מחמת העדר מחשבה פלילית, היינו, לטענת ההגנה, לא היתה הנאשמת מודעת לכך, שהחזיקה את להב המסור על גופה.

ההגנה לא טענה טענות אליבי ואף לא טענה בנוגע לקבילות אמרותיה של הנאשמת.

לנוכח גדר הכפירה המצומצם - הסתפקה ההגנה בחקירתם הנגדית של שני עדי תביעה בלבד. מתוכם, ויתרה התביעה, בסופו של דבר, על אחד העדים שנתבקשה חקירתו.

מטעם התביעה העיד, איפוא, ע.ת. 1 רס"ב גבי יפרח - חוקר בתחנת דימונה של משטרת ישראל, אשר היה החוקר המרכזי בפרשה.

עוד הוגשו, מטעם התביעה, המוצגים הבאים:

- אמרת האסיר אליו יועד, על פי הטענה, להב המסור (ת/1);
- מזכר בעריכת ע.ת. 1 בנוגע לקיומן של מצלמות בחדר הבדיקה (ת/2);
- טופס ידוע הנאשמת בנוגע לזכויותיה בטרם חקירה (ת/3);
- צילום להב המסור, בתוספת קנה מידה (ת/4);
- טופס בקשה לקליטת עצור בנוגע לנאשמת (ת/5);
- אמרת הנאשמת בחקירתה במשטרה (ת/6);
- גזר הדין המהווה אסמכתא לכליאתו של האסיר אליו יועד, על פי הטענה, להב המסור (ת/7);
- דוח מעצר בעניינה של הנאשמת (ת/8);
- דוח פעולה מאת רס"ר קליף בן דוד (ת/9);
- אמרת סוהרת חיפושים רבקה בשטקאר (ת/10).

הנאשמת בחרה להעיד ולמעשה, היתה עדת ההגנה היחידה.

בית המשפט נעתר לבקשת ההגנה לקיים דיון נוסף להשלמת פרשת ההגנה כדי להשמיע עדים נוספים מטעמה, חרף כך שהוגשה שלא במסגרת הזמן שנקבעה לכך בהחלטה בדבר תכנית המשפט. על אף האמור, לא הוגשה בקשה לזימון העדים גם לאחר ארכה שניתנה וההגנה לא דאגה להתייצבות העדים אלא הצהירה, בדיון שנקבע, על סיום הבאת הראיות מטעמה.

לא הוגשו מוצגים כלשהם מטעם ההגנה.

סיכום התמונה הראיתית

ע.ת. 1, חוקר בתחנת דימונה של משטרת ישראל, חקר את האסיר אליו יועד להב המסור, לכאורה וכן את סוהרת החיפוש, אשר מצאה את להב המסור על הנאשמת.

בחקירתו הנגדית סיפר, כי ערך בדיקה בנוגע לקיומן של מצלמות בחדר החיפוש, אך נמסר לו שאין במקום מצלמות, על מנת למנוע פגיעה בצנעת הפרט של האזרחים העוברים את החיפוש (תוצאות הבירור משתקפות במזכר ת/2).

העד שלל הטענה, כי הלהב שנתפס עשוי לשמש לקילוף פירות וציין, כי אינו מומחה בנוגע לשימושים האפשריים בלהב.

כשנשאל, מדוע לא נבדקו טביעות אצבעות על גבי הלהב השיב, כי הרבה אנשים נגעו במסורית, לכן אינו יודע אם זה היה רלבנטי.

לשאלה מדוע לא נערך עימות בין הנאשמת לבין האסיר - אחיה - השיב, כי לא היה צורך בכך, היות שלא היה שוני בין גרסותיהם.

סוהרת החיפוש ספרה, באמרתה ת/10, כי סמוך לשעה 13:10 נכנסה הנאשמת לבידוק. בבדיקת מגנומטר ידני - היה צפצוף מאיזור החזה שלה. הנאשמת נתבקשה לצאת את חדר הבידוק בחזרה לסככת המבקרים ולהוציא כל פריט שעשוי לגרום לצפצוף, היות שביקשה להימנע מלחפש באיברים המוצנעים של גופה. הנאשמת יצא וחזרה כעבור מספר דקות. הסוהרת העבירה את המגנומטר פעם נוספת ולא היה צפצוף. אז, ביקשה הסוהרת מהנאשמת להוציא כל פריט שיש לה בכיסים והנאשמת הוציאה שטר בן 200 ₪. הסוהרת אמרה לה, שעליה לצאת שוב את חדר הבידוק ולהשאיר את הכסף בחוץ, היות שלא ניתן להיכנס עם כסף. בתגובה, קרעה הנאשמת את השטר והניחה אותו בדלי הניקוז של מי המזגן בחדר החיפוש.

העדה ציינה, כי כל העת הנאשמת רעדה ולכן העלתה את חשדה. העדה ביקשה מהנאשמת להרים את החצאית וערכה בידוק עם המגנומטר מתחת לחצאית. העדה ציינה, כי הנאשמת הרימה את החצאית לגובה בו עדיין נותר כיס המכנסים מוסתר.

כשהעבירה העדה את המגנומטר בסמוך לכיס האחורי - החל לצפצף ואז הנאשמת תפסה את ראשה והחלה לצעוק. הנאשמת שלפה מהכיס שלה מסורית קטנה והמשיכה לצעוק. לבקשת העדה, השליכה הנאשמת את המסורית לפח בחדר החיפוש והעדה המשיכה לחפש עליה כדי לוודא, שאין עליה פריטים נוספים.

העדה ציינה, כי הנאשמת היתה ממש "היסטרית" מהרגע שהמגנומטר צפצף בסמוך לכיס האחורי שלה.

לדברי העדה, לא הבינה את דברי הנאשמת אך על פי מה שהיא יודעת טענה הנאשמת, כי שכחה את המסורית בכיס.

לאחר מציאת המסורית, עוכבה הנאשמת ונתבקשה לשבת על ספסל בחדר החיפוש. הנאשמת נטלה את השטר מתוך דלי מי הניקוז והחלה לקרוע אותו לגזרים.

מאמרת האסיר - אחיה של הנאשמת (1/ת) עולה, כי על אף שטען, כי על אף שטען כי לא ביקש מאחותו להכניס לו דבר, הרי מתשובותיו בפתח העדות ניתן ללמוד, כי מראש ידע על איזו אחות מדובר, למרות שבאותו ביקור הגיעו אמו ומספר אחיות שכן, האח ציין, כי זו הפעם הראשונה שאחות זו מגיעה לבקר אותו, כי יש לה בעיה נפשית וכי היא בגיל 21 שנים. רק בהמשך, כשנשאל מי היא אותה אחות, שינה טעמו וטען, כי אינו יודע באיזו אחות מדובר. אך בהמשך העדות, שוב עלה מדבריו, כי ידע שמדובר בנאשמת שכן ציין, כי בניגוד ליתר אחיותיה, זו הפעם הראשונה שהגיעה לבקרו.

בנוגע להסבר למציאת המסורית בכיסה, טען, בתחילה, כי יש לה "בעיה נפשית" והיא "עושה דברים שהיא לא יודעת מה היא עושה". בהמשך, שינה טעמו וטען, שייתכן שתוך כדי כניסת המבקרים "מישהו הכניס לה את זה לכיס".

עד כאן ראיות התביעה.

באמרתה במשטרה 6/ת, אשר נגבתה תוך תרגום לשפה הערבית ולאחר היוועצותה של הנאשמת עם עורך דין, מסרה, כי כאשר יצאה את ביתה, בשעה 05:30 בבוקר, התלבשה בחפזה, תוך שלא ידעה מה יש במכנסיים שלה. בשעה 06:05 הגיעה למעבר ועלתה על אוטובוס לכלא. בחדר הבידוק, בקשה ממנה הסוהרת להוריד את הבגדים העליונים ואת החצאית והיא נשארה עם מכנסיים ובגדי תפילה. הסוהרת חיפשה בכיס המכנסיים ומצאה את הלהב, אותו כינתה הנאשמת "חתיכת ברזל", לטענת הנאשמת, לא ידעה על המצאותו של הלהב במכנס.

כשנשאלה - בגין אלו עבירות שפוט האסיר אותו באה לבקר - אחיה - השיבה כי שפוט על "זריקת אבנים" וכי יותר מזה אינה יודעת. עוד טענה, כי אינה יודעת את שיוכו הארגוני של אחיה.

העדה אישרה, כי קרעה שטר בן 200 ₪ שהיה על גופה במהלך הבידוק, לטענתה עשתה זאת "מעצבים" מאחר והסוהרת צעקה עליה. לטענתה, כשהיא כועסת, קורעת כל מה שיש מולה.

לטענתה, גם חברות שלה וגם אחיות שלה לובשות את אותו מכנס לכן לא ידעה על המצאות הלהב.

העדה עמדה על כך, כי אינה יודעת למי שייך הלהב.

הנאשמת שללה הטענה, כי העבירה את להב המסור מאיזור החזה שלה לכיס האחורי במכנסיים.

כעולה מדוח המעצר ת/8, בעת מעצרה מסרה העדה, בנוגע ללהב "זה של אבא שלי והיה בטעות בכיס שלי".

כאמור, בחרה הנאשמת להעיד, לאחר שהובהרו לה האפשרויות העומדות בפניה, להעיד או להימנע מלהעיד, והשלכות הבחירה בכל אחת מאותן אפשרויות.

בחקירתה הראשית סיפרה הנאשמת, כי היא בת 23, גרושה, חיה עם אמה ואחיותיה בעיר דהריה.

עם זאת, בהמשך ספרה, כי נשאה מחדש, היא אם לתינוק בן 4 חודשים ובהריון בחודש השלישי.

לדבריה, יש לה אחות בת 19, שתיהן לובשות את אותו לבוש.

לדבריה, הלכה לבקר את אחיה במאסר, לאחר שלא ראתה אותו 7 חודשים.

בבוקר יום הביקור, התעוררה בשעה 04:30, התפללה והכינה ארוחת בוקר לאחים שלה; לקחה בגדים מהארון, התלבשה, חכתה לאחיות שלה ולאמה שיתלבשו ואז עלתה על רכב לנסיעה לכיוון המעבר.

לדבריה, במעבר נערך עליהן חיפוש ולא נמצא דבר.

לדבריה, כאשר הגיעו לכלא, נכנסה יחד עם אחותה הדומה לה. האחות עברה את הבידוק ונכנסה לביקור ואז הנאשמת עברה בידוק, לא מצאו כלום אך הסוהרת ביקשה ממנה לצאת החוצה ולחפש אם יש משהו על גופה.

אמה של הנאשמת עברה בידוק ונכנסה.

לדברי הנאשמת, נכנסה לשירותים, חפשה אם יש משהו נוסף על גופה ולא מצאה.

כאשר חזרה לחדר הבידוק, ביקשה ממנה הסוהרת להתפשט. היא התפשטה ושכחה שיש עליה 200 ₪, כי לא ידעה שאסור להכניס כסף. מרוב פחד, לקחה את השטר, קרעה וזרקה אותו.

לדבריה, פתאום הסוהרת שמה לה את ה"סכין" בכף היד והחזיקה את היד ממש חזק עם הסכין, הצמידה אותה לקיר לחצה על לחצן האזעקה אז הגיעו כל החיילים.

לדבריה, באותו מעמד החלה הסוהרת לצעוק עליה ולדבר בשפה העברית, אך היא (הנאשמת) לא הבינה כלום.

לדבריה, פחדה, החלה לצעוק וביקשה לראות את אמה. אמרה שלא עשתה כלום.

לדבריה, בחקירה הכריח אותה השוטר להוריד את הרעלה ואמר לה שהיא טרוריסטית וכי מטרתה היתה לבצע פעולת טרור.

בסיום החקירה הראשית, התיר בית המשפט לסניגור להטיח בפני הנאשמת את גרסת הסוהרת. או אז ספרה הנאשמת, כי לאחר מציאת "הסכין", אמרה לה הסוהרת, שלקחה אותו מהכיס שלה. לדבריה, ענתה לסוהרת, כי אם היתה לה סכין בכיס, היתה מרגישה אותה כשהיא יושבת אבל היא לא הרגישה כלום.

בחקירתה הנגדית אשרה שוב, כי אם היתה לה סכין במכנסים, היתה מרגישה זאת כשהיתה יושבת, היות ש "כל אדם היה מרגיש שיש לו משהו בכיס".

הנאשמת הכחישה, כי בחקירה במשטרה מסרה, שה"סכין" נלקחה מכיס מכנסיה, וטענה כי הסוהרת שמה לה אותה ביד.

הנאשמת עמדה על כך, כי הסוהרת דרשה ממנה להתפשט לחלוטין וכי היא התפשטה לחלוטין, חרף דבריה באמרתה במשטרה כי הורידה את הבגדים העליונים ונשארה עם המכנסים ובגדי התפילה.

הנאשמת טענה, כי בבידוק הראשון לא צפצף המגנומטר כלל.

הנאשמת לא יכולה היתה לתת הסבר, מדוע תחפוץ הסוהרת להעליל עליה עלילה.

לשאלת בית המשפט, טענה הנאשמת כי אינה יודעת בגין מה אחיה שפוט.

בנוגע לטענת הסוהרת, כי התנהגה באופן המעורר חשד, השיבה כי היא מפחדת ומתרגשת מכל דבר וכי היא פחדה והתחילה לצעוק כשהסוהרים והשוטרים הגיעו. הנאשמת שללה את דברי הסוהרת, כי ניסתה להסתיר את הכיס בו נמצאה המסורית עוד טרם שנמצאה.

עד כאן ראיות ההגנה

טענות הצדדים

התביעה טוענת כי מעדות סוהרת החיפוש ת/10, ניתן להסיק, כי הנאשמת היתה מודעת להימצאות להב המסור עליה. כך, מאחר שהרימה את החצאית תוך נסיון להסתרת הכיס בו היה הלהב מוסתר.

גם תגובתה לאחר צפצוף המגנומטר, כאשר תפסה את ראשה והחלה לצעוק, מתאימה למי שנתפס בקלקלתו ומהווה לשיטת התביעה, התנהגות מפלילה.

לטענת התביעה, יש לראות באמרת האח ת/1, כמחזקת את המסקנה בדבר מודעותה של הנאשמת להחזקת הסכין, וזאת מאחר שעלה מאמרת האח, כי היה מודע לכך, שהמסורית נתפסה אצל הנאשמת דווקא, כאשר נתון זה היה בגדר פרט שלא נמסר לו קודם לכן ובאותו מועד הגיעו לבקרו אמו וגם מספר אחיות.

אשר לבדיקת טביעות אצבע על גבי המסורית, נטען, כי לאחר שמספר אנשים נגעו במסורית, לא היה בכך טעם.

לטענת התביעה, לא הביאה ההגנה עדים להוכחת טענת הנאשמת, כי אחרות מבני משפחתה או מחברותיה, נוהגות ללבוש את בגדיה.

עוד מפנה התביעה לסתירות שונות בדברי הנאשמת, לרבות בנוגע לשאלה, האם נתפסה המסורית בכיסה האחורי.

בהצטרף כל המפורט לעיל, עותרת התביעה לקבוע, כי הנאשמת היתה מודעת להחזקת המסורית על גופה ולהרשיעה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

ההגנה הגישה סכומיה באיחור רב.

ההגנה טוענת, כי לא הוכח, שהחפץ שהיה בכיסה של הנאשמת, הינו חפץ שאסורה החזקתו, כהגדרתו בדין.

עוד נטען, כי לא הוכח היסוד הנפשי הנדרש.

כן נטען, כי לא הוצגה כל תוספת ראיתית, העשויה לחזק את טענות המאשימה.

דין והכרעה

לאחר שבית המשפט שמע העדים מטעם הצדדים וכן עיין במוצגים שהוגשו - מוצא להרשיע הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

אשר לשאלת הגדרת החפץ שנתפס כחפץ אסור - ראשית יצוין, כי המדובר בטענה החורגת מגדר הכפירה, כפי שנמסר בדיון המענה. באותו דיון, הודתה ההגנה, למעשה, בחלק העובדתי של כתב האישום, והעלתה ההגנה טענה אחת בלבד והיא - העדר מודעות אצל הנאשמת להחזקת המסור. המדובר בטענה מפתיעה, שהועלתה בשלב הסכומים בלבד, ולא היה בידי התביעה הכללית להתייחס אליה.

מכל מקום, לגופה של טענה, נתפסה ההגנה לכלל טעות. שכן, במקרה דנן, לא יוחסה לנאשמת עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה, שאז היה צורך להוכיח בראיות, כי החפץ שנתפס הוא סכין כהגדרתו בדיון. אלא, העבירה שיוחסה לנאשמת היא בניגוד לסעיף 52(ב)(1)(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971 (ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין). בכל הנוגע לעבירה זו - הגדיר המחוקק, בסעיף קטן (ג) הסמוך לסעיף העבירה, את המונח "חפץ אסור מסוכן" כך:

חפץ אסור שבשל טיבו או מהותו הכנסתו לבית הסוהר, העברתו לאסיר או העברתו מאסיר לאדם אחר, עלולה לסכן חיי אדם או לפגוע בבריאותו, להביא לגרימת חבלה חמורה לאדם, לפגוע בבטחון המדינה או לסייע לבריחה מבית הסוהר, וכן חפץ שביכולתו לייצר חפץ כאמור.

ההגדרה בסעיף זה אינה כוללת מאפיינים טכניים, בדומה להגדרות המיוחסות לסכין או לנשק חם, כפי הגדרתם בחוק העונשין, תשל"ז-1977, אלא היא הגדרה מהותית, שאינה דורשת הגשת חוות דעת כלשהי או עריכת מדידות כלשהן. הגדרה מסוג זה נתונה לפרשנות באמצעות שיקול הדעת השיפוטי ודומה שאין צורך להכביר מילים, כי להב מסורית הוא חפץ, העלול לסכן חיים, לסכן את שלמות הגוף ואף לסייע לבריחה מבית הסוהר. בנסיבות אלה, ובהעדר היתר כלשהו להחזקת אותו החפץ בתחומי בית הסוהר - מוצא בית המשפט כי התקיים היסוד העובדתי הנדרש כדי להוכיח, שהנאשמת החזיקה בחפץ אסור.

אשר לטענה בנוגע להוכחת המחשבה הפלילית - בידוע, שבית המשפט אינו בוחן כליות ולב, ועל כן, נלמדת המחשבה הפלילית מתוך התנהגות הנאשמת בעולם המעשה.

ההגנה איננה חולקת על המסכת העובדתית המתוארת בכתב האישום, קרי - כי הנאשמת החזיקה, בבגדיה, להב מסור באורך 10 ס"מ. יצוין, בהעדר מחלוקת בנוגע לכך - לא היה צורך להציג החפץ בבית המשפט.

כעולה מהראיות שנשמעו, הוחזק החפץ בכיס האחורי של מכנסיה התחתונים של הנאשמת - מכנסיים אותם לבשה מתחת לחצאית. נסיון החיים וההגיון הפשוט מלמדים, כי לא ניתן להחזיק חפץ כזה על בגדים תחתונים, מבלי להרגיש בו, בייחוד כאשר הנאשמת מגיעה לבית הסוהר לאחר נסיעה, במהלכה היתה ישובה.

ודוק: הנאשמת עצמה אשרה, בחקירתה בבית המשפט, כי לא ניתן שלא להרגיש בפריט מסוג זה הנמצא בכיס.

הוסף לאמור, אופן התנהגותה של הנאשמת במהלך הבידוק הבטחוני בכניסה לבית הסוהר: על פי אמרת סוהרת החיפוש (1/ת) אשר הוגשה בהסכמת הצדדים ומכאן - שהוגשה כראיה לתוכנה, נתבקשה הנאשמת להוציא מכיסיה ומבגדיה כל פריט אסור, ולשם כך יצאה את חדר הבידוק וחזרה אליו כעבור מספר דקות. כשחזרה לחדר הבידוק, הוציאה מכיסה שטר בן 200 ₪, וכאשר נתבקשה להשאיר את הכסף בחוץ - קרעה את השטר והניחה אותו בדלי הניקוז של מי המזגן.

לטענת העדה, רעדה הנאשמת כל העת. כאשר נתבקשה להרים את החצאית לצורך החיפוש על גופה - הרימה אותה כך שכיס המכנסיים נותר מוסתר.

כאשר הועבר המגנומטר בסמוך לכיס המכנס האחורי והחל לצפצף - תפסה הנאשמת את ראשה והחלה לצעוק.

לטענת סוהרת החיפוש, היתה הנאשמת ממש "היסטרית".

כאשר עוכבה הנאשמת בחדר הבידוק - הוציאה את השטר הקרוע מתוך דלי מי הניקוז והחלה לקרוע אותו לגזרים.

התנהגות זו מלמדת, על חשש ממשי של הנאשמת להתפס ואף על נסיון להסיח את דעת הבודקת, אם באמצעות הצעקות ואם באמצעות הפעולה של הוצאת השטר וקריעתו. מדובר בשטר כסף בשווי לא מבוטל; אדם אינו קורע שטר כזה ללא סיבה מיוחדת.

בניגוד לטענת ההגנה בסכומיה, קיימת גם ראיה חיצונית המחזקת את הטענה, כי נתקיים תכנון מראש להכנסת להב המסור לבית הכלא והיא - פרט מוכמן אותו ידע אחי הנאשמת, האסיר אותו הגיעה לבקר, למסור - כי החפץ נתפס דווקא על הנאשמת ולא על מי אחר מבני משפחתו שהגיע ביחד עמה לאותו ביקור, למרות שאין מחלוקת, כי הגיעו עמה בני משפחה נוספים, לרבות אחיות נוספות.

הנאשמת לא הותירה רושם אמין על בית המשפט. בין היתר, טענה, בחקירתה בבית המשפט, כי סוהרת החיפוש הפשיטה אותה כליל, בניגוד לדבריה במשטרה, כי הורידה רק את בגדיה העליונים ונהיה שארה עם המכנסיים ועם בגדי התפילה. בכך, רואה בית המשפט נסיון, מצדה של הנאשמת, ליצור מצג של פעולה מתוך מניעים פסולים בנוגע לסוהרת החיפוש, ללא כל בסיס.

הנאשמת נסתה להרחיק עצמה מאחיה, השפוט למאסר בגין עבירות נגד בטחון המדינה, וטענה, כי אינה יודעת בשל מה נאסר.

הנאשמת אף הסתבכה בשתי גרסאות שונות בנוגע למקור הימצאותה של הסכין אצלה, כאשר פעם אחת טענה, כי הסכין נשכחה בבגדיה, אותם לבשו מספר בנות במשפחה, ופעם אחרת - כי הסכין נשתלה על ידי סוהרת החיפוש, אם

כי לא יכולה היתה למסור סיבה כלשהי, שסוהרת החיפוש תעשה כן, דווקא כלפיה.

ההגנה אף ציינה, כי יובאו עדים מטעמה להוכחת טענות הנאשמת, בין היתר, כי החליפה בגדים עם בנות משפחה אחרות, אך בסופו של דבר, למרות מספר הזדמנויות שניתנו לשם כך - לא הובאו עדי ההגנה. אין צורך להזכיר, לענין זה, ההלכה המושרשת, כי צד שאינו מביא ראיה כלשהי העשויה לתמוך בגרסתו - חזקה היא, כי הבאתה היתה פועלת לרעתו. ראו ע"א 548/78 שרון נ' לוי, פ"ד לה (1) 736 (1980).

ספק הפוטר מאחריות פלילית אינו ספק תיאורטי גרידא, המנותק מהמציאות ומנסיון החיים.

במקרה דנן, המדובר במי שהחזיקה חפץ ארוך, חד ומשונן, על בגדיה התחתונים, במקום מוצנע, מקום שאינו משמש תדיר להחזקת חפצים מסוג זה או חפצים כלשהם בכלל, בייחוד כאשר אינם עטופים בידית או בנדן כלשהו; מקום שקשה לטעון, כי ניתן להחזיק בו חפץ שכזה, מבלי להרגיש זאת; הנאשמת הפגינה סימני לחץ רבים; האסיר המיועד ידע למסור, כי דווקא אצל הנאשמת נתפס חפץ כאמור; הנאשמת אף נקטה בפעולות הסחה שונות. כל אלה מבססים היסוד הנפשי הנדרש (מודעות לרכיבי העבירה) במידה הנדרשת בפלילין.

לאור כל האמור - מוצא בית המשפט להרשיע הנאשמת בעבירה של נסיון להכנסת חפץ אסור מסוכן, בניגוד לסעיף 52(ב)(1)(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971, ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ח, 09 אפריל 2018, במעמד הצדדים.

חתימה